

Стефке, и насъ ли ще затворишъ въ умразното сандъче? — Но какво да направи, щомъ майка ѝ заповѣдва, трѣбва да я послуша. Стефка помилва играчките, нареди ги, наведе се и цѣлуна за сетенъ пжтъ Милка и Паляча. Сърдцето ѝ се кжсаше отъ мжка.

— Мила Милке, и ти, Палячо, не плачете! — рече имъ тя, сама насълзена. — Азъ нѣма да ви забравя. Знамъ кжде стои ключа отъ тавана. Всѣки празникъ ще ви идвамъ скришомъ на гости.

Слугинята дойде и я повика за вечеря. Вечеряха. Легнаха да спятъ. Но Стефка не можеше да заспи. Тя мислѣше ту за утрешния день, ту за училището и най-много за куклитъ.

Горкичките, какво ли правятъ сега, затворени въ тѣсния сандъкъ? Какъ ѝ се искаше да ги види още веднажъ! Клепките ѝ натежаваха, очитъ ѝ се премрежваха за сънъ, а желанието ѝ все повече рестѣше. Не! Не! Тя ще ги погледне за сетенъ пжтъ, ще имъ каже лека нощъ...

И ето, че тя се вдигна и трѣгна пипнешкомъ къмъ гостната. Но защо така тежатъ краката ѝ? И съ каква мжка издигна ржка! Но преди да пипне дрѣжката, вратата сама се отвори!

Отвжтре блесна освѣтената стая, и чуха се много гласове. Стефка надникна презъ открехнатата врата, но отстѣпи смаена. Посрѣдъ стаята бѣше разтворено сандъчето, а около

него се разхождаха живи самитъ кукли! И не само живи, ами ей такива е, голѣми, като истински хора и животни!

Палячо бѣше седналъ върху ржба на сандъчето, метналъ кракъ върху кракъ. Той не бѣше вече съ съ меко атлазено тѣло, а голѣмъ и якъ, като палячо отъ цирка. Задъ него стоеше Милка, кокетно обглегната на капака. Сре-

